

چهارشنبه 23 اسفند 1396

[printpdf](#)
[print](#)

سعیدعلی حسینی، نایب قهرمان وزنه‌برداری جهان و چهره برتر ورزش ایران در سال 96 : مزد صبر و زندگی سالم را گرفتم

سعیدعلی حسینی یکی از چهره‌های ورزش ایران در سال 96 که پس از 8 سال محرومیت امسال دوباره به میادین برگشت و در رقابت‌های وزنه‌برداری جهانی آمریکا دو برنز و یک نقره گرفت، معتقد است که مزد صبر و زندگی سالمش را گرفته است.

به گزارش پایگاه اطلاع‌رسانی سازمان ورزش بسیج، سعیدعلی حسینی یکی از چهره‌های ورزش ایران در سال 96 بود؛ جوان اردبیلی که پس از هشت سال محرومیت، در مسابقات وزنه‌برداری جهانی آمریکا دوباره به روی تخته برگشت و با ثبت وزنه 203 در یک ضرب و 251 در دوزخ و مجموع 475 کیلو توانست یک مدال نقره و دو برنز برای کشورمان به دست بیاورد و بازگشت فوق‌العاده‌ای به ورزش داشته باشد. حسینی که در کنار ورزش تحصیلاتش را هم پیگیری می‌کند و امسال بدون استفاده از سهمیه و با دادن کنکور در مقطع دکترا قبول شده است، در گفت‌وگویی از روزهای محرومیت و بازگشت دوباره‌اش صحبت کرده است.

در مصاحبه‌ای پس از مسابقات جهانی آمریکا گفته بودید ای‌کاش‌های زندگی‌ام تمام شد، می‌خواهیم از همین جمله صحبت‌تان را آغاز کنید.

هشت سال پیش که رکورددار جوانان جهان شدم، رکوردهایی را ثبت کردم که از آن سال تا به امروز می‌توانستم طلا یا نقره بگیرم. وقتی آدم احساس می‌کند که این توانایی را دارد برای کشورش افتخار بیاورد و دل مردم شاد کند اما یکسری اتفاقات می‌افتد و نمی‌گذارد به هدف‌هایی که توانایی‌اش را هم دارید برسید، سبب می‌شود ناراحتی و یک‌ای کاشی درون آدم به وجود بیاید و آدم به خودش می‌گوید کاش من هم می‌توانستم باعث خوشحالی و سربلندی کشورم شوم و این اتفاق نمی‌افتاد. خلاصه خدا قسمت کرد تا دوباره بتوانم به مسابقات برگردم و بعد از هشت سال آن چیزی که در توانایی‌هایم بود را برای کشورم انجام بدهم و مدال‌های نقره و برنز جهانی را کسب کنم.

هشت سال از مسابقات دور بودید و اولین رقابتی که پس از بازگشت روبه‌رویتان بود مسابقات جهانی

بود، با آن انگيزه بالا، چه مدالي در ذهنتان بود؟

پيش از مسابقات جهاني امريكا در اردوي بابلسر كه بوديم در حركت دوم در يك ضرب 210 و دو ضرب 253 كيلو را زده بودم، خيلي آماده بودم و به رقابت براي مدال طلا فكر مي كردم اما پس از آن از ناحيه زانو آسيب ديدم و يك هفته مانده به مسابقات نتوانستم خوب تمرين كنم و بيشتر به اين فكر بودم كه فقط در مسابقات حضور پيدا كنم و هر چه توان دارم بگذارم و حداقل دست خالي برنگردم. به هر حال ورزشكاري كه سه هفته قبل از مسابقات نتواند تمرين كند و فشار لازم را در تمرين بياورد، بيشتر به دنبال اين است كه بهترين نتيجه را با آن شرايطي كه دارد، كسب كند.

وقتي در مسابقات جهاني امريكا روي تخته رفتيد، در حركت يك ضرب دو وزنه اول را انداختيد، لحظه سختي براي شما بود و مي توانست بازگشتتان را خراب كند!

در واقع وزنه 203 براي من وزنه خيلي سنگيني نبود، افتادن وزنه علت ورزشي داشت و به خاطر مسائل روحي- رواني نبود. به هر حال با توجه به آسيب ديدگي ام چند هفته نتوانسته بودم فشار لازم را در تمرين بياورم و دستم حتي به ميله نخورده بود. سعي كردم در روز مسابقه با توجه به توانايي كه دارم به زانويم فشار بياورم اما خب چون تمرين نداشتم، ريثم هماهنگي در وزنه زدن نداشتم. دو وزنه اول در آن اتفاق افتاد اما خدا را شكر در ادامه نتوانستم جمع كنم و در دو ضرب هم سه وزنه را بالا سر ببرم.

لحظه اي كه وزنه دوم را انداختيد، در ذهن و فكرتان نااميد نشديد. اينكه بگويد نمي شود؟

نه، اگر قرار بود نااميد شوم، هشت سال پيش كه اتفاق محروميت براي من افتاد، بايد نااميد مي شدم. خدا به من عنايت داشت و من را صبور كرد. ياد گرفته ام بايد تا آخر تلاش كنم و تا دقايق آخر دست از مبارزه برندارم و نااميد نشوم.

برگرديم به سال 88 و اتفاقات آن سال. با محروميتي كه براي شما به وجود آمد، شايد هر ورزشكار ديگري جاي شما بود ورزش را رها مي كرد اما سعيدعلي حسيني چه انگيزه و روحه اي داشت كه توانست پس از آن همه سال محروميت برگردد و نايب قهرمان جهان بشود؟

ابتدا مثل هر ورزشكار ديگري كه اين اتفاق مي تواند براي من بيفتد نااميد و ناراحت بودم ولي خب با گذشت زمان و با درك اين موضوع كه با صبر اين مدت مي گذرد و مي توان دوباره به ورزش برگشت، از آن ناراحتي اوليه فاصله گرفتم. ورزش را به صورت تفريحي و براي سلامتي همچنان ادامه دادم، سال 2015 كه اعلام شد قوانين عوض شده و مي توانم زودتر به مسابقات برگردم با توجه به توانايي كه در خود مي ديدم و ركوردهايي كه در جوانان جهان ثبت کرده بودم، مي دانستم مي توانم با ثبت همان ركوردها هم موفق شوم، بنابراين تلاشم را براي بازگشت مضاعف كردم. چون از مسير زندگي سالم و ورزش جدا نشده بودم، اين به بازگشت سريع تر من كمك كرد. يكي از دلایلي كه باعث مي شود برخي ورزشكاران پس از پايان محروميت شان موفق نشوند به اين دليل است كه آنها از مسير زندگي حرفه اي و سالم خارج مي شوند ولي من هم ورزش را در روزهاي محروميت ادامه دادم و هم تحصيلاتم را پيگيري كردم. هر چه قدر تمرين مي كردم، مي ديدم بدنم خوب جواب مي دهد و تلاشم را بيشتر كردم تا به مسابقات جهاني رسيدم.

رقابت با بهداد سليمي را چطور مي بينيد؟ رقيب سرسختي داريد. البته رقابت شما دو نفر مي تواند با توجه به بازي هاي آسيابي و المپيك توكيو براي كشورمان مدال هاي رنگارنگي را به ارمغان بياورد.

بعد از هشت سال كه برگشتم و تجربيات مختلفی كه كسب كردم، ديگر مانند روزهاي جواني به رقابت فكر نمي كنم. بيشتر هدفم اين است كه اگر من توانايي دارم، اگر بهداد توانايي دارد، به همدیگر كمك كنيم تا يك نتيجه خوبي براي كشورمان كسب كنيم. خوشبختانه قوانين هم اجازه مي دهد كه در سنگين وزن دو نفر از يك كشور حضور داشته باشند. به اين صورت نيست كه صدرصد بخواهم با بهداد رقابت كنم. بيشتر دنبال اين هستم كه توانايي هاي من را ثابت كنم و براي كشورم مثرتر باشم. خب هر نتيجه اي پيش بيايد، پيش بيايد، در يك مسابقه ممكن است اول شوم و در مسابقه ديگري دوم. ديگر مانند گذشته فكر نمي كنم كه خدای نكرده به اين يا آن وزنه بردار بيازم. تلاش مي كنم بهترين نتيجه را بگيرم و حالا روز مسابقه است و بالا و پايين دارد.

در رؤياي سعيدعلي حسيني حتما رسيدن به طلاي المپيك در بالاي هدف هائيش قرار دارد، درباره اش صحبت مي كنيد؟

يك ورزشكار هميشه براي رسيدن به بهترين ها تلاش مي كند. من هم هشت سال منتظر ماندم تا اين فرصت پيش بيايد و توانايي هاي من را ثابت كنم. مدال طلا هم خوش رنگ ترين مدال است و تمام تلاشم را مي كنم كه اين افتخار را به دست بياورم، حالا چه من يا چه بهداد، مهم نام كشورمان است.

سال 96 رو به پايان است. اگر بخواهيد امسال را براي خودتان توصيف كنيد، چه مي گوييد؟

سال جاري هم از نظر ورزشي و هم تحصيلي براي من سال خيلي خوبي بود، چون بدون اينكه از سهميه استفاده كنم با دادن كنكور در مقطع دكتورا قبول شدم و اين براي من با ارزش است. در ورزش هم فرصت دوباره اي به من داده شد و تمام سعي ام را كردم كه از آن استفاده كنم، به خصوص كه لطف خدا هميشه شامل حال من است.

دسته بندی: [ورزش کشور](#)

<http://basijisport.ir/node/1151>